

**УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ
УПУТСТВО ЗА ПИСАЊЕ ИЗВЕШТАЈА О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ**

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовано комисију:
2. Састав комисије са знаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:
 1. Ментор: Проф. др Радојка Вукчевић, редовни професор, Филолошки факултет Универзитета у Београду. Ужа научна област: наука о књижевности, америчка књижевност. Датум избора у звање: 28.09.2005.
 2. Проф. др Зоран Пауновић, редовни професор за ужу научну област Енглеска и америчка књижевност (предмет: Енглеска књижевност), 2006, Филозофски факултет, Универзитет у Новом Саду.
 3. Проф. др Весна Лопичић, редовни професор, Филозофски факултет Универзитета у Нишу. Ужа научна област: наука о књижевности, англоамеричка књижевност и култура. Датум избора у звање: 02.03.2009.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Име, име једног родитеља, презиме:
Весна Миливоје Трипковић-Самарцић
2. Датум рођења, општина, република:
27.08.1973. године, Никшић, Црна Гора
3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе:
11.11.2008. године, Београд, „Слика друштва у драмама Тенесија Вилијамса“
4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука:
америчка књижевност

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Америчка драма на филму: Тенеси Вилијамс

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са знаком броја страна поглавља, слика, шема, графикана и сл.

Докторска дисертација мр Весна Трипковић-Самарцић обухвата 342 компјутерски штампаних страница, а подијељена је на следећа поглавља: 1. **Увод** (стр. 1-42); 2. **Америка педесетих и филмске адаптације** (стр. 43-67); 3. **Књижевност и филм: преплитања** (стр. 68-148); 4. **Филмске верзије драма Тенесија Вилијамса** (стр. 149-293); 5. **Закључак** (стр. 294-328); 6. **Библиографија** (стр. 329-338). Списак литературе садржи 137 библиографских јединица.

У Уводу рада мр Весна Трипковић-Самарцић даје кратак преглед савремене америчке драме на филму, потом указује на значај Тенесија Вилијамса за америчку књижевност и филм, као и утицај филма на живот и стваралаштво Тенесија Вилијамса. Посебна пажња поклања се елементима Вилијамсовог дјела који су допринијели препороду америчке драме у периоду после Другог свјетског рата (концепт „пластичног позоришта“, шокантне теме и ликови, модернистички елементи) и карактеристикама Вилијамсовог дјела које су привукле холивудске продуcente да адаптирају Вилијамсово дјело. У потпоглављу *Филмске драме Тенесија Вилијамса* мр Весна Трипковић-Самарцић анализира „филмске“ квалитете Вилијамсових драма: концепт „скулптуралне драме“ која имитира филмски

мизансцен, употребу филмских техника и средстава попут екрана, имитирање филмских техника као што је филмски „шав“, разрађивање сценског дизајна, флуидност драмске структуре и сл. У наредном потпоглављу *Тенеси Вилијамс, „јужњачка ренесанса“ и Холивуд* анализира се Вилијамсов допринос „јужњачкој ренесанси“ и његова улога у популаризовању Југа као „егзотичне регије ексцентрика“ која је и допринијела да Вилијамсово дјело привуче филмску индустрију. Мр Весна Трипковић-Самарцић потом у потпоглављу *Драме Тенесија Вилијамса адаптиране за „велики екран“* даје опис адаптација Вилијамсових драма за „велики екран“ до данас. У наредном потпоглављу *Тенеси Вилијамс о филмским адаптацијама својих драма* износи се Вилијамсов суд о филмским остварењима заснованим на његовом дјелу. Потпоглавље *Тенеси Вилијамс као сценариста* испитује рад Тенесија Вилијамса на оригиналном филмском сценарију као и рад на филмским адаптацијама његових драма. Кандидаткиња Трипковић-Самарцић завршава ово поглавље истражујући неке од најбитнијих одлика драма Тенесија Вилијамса (рушење конвенционалне презентације сексуалности и рода, шокантност тема, драматизовање комплексног унутрашњег живота маргиналаца, „театралност“), које су отежавале преношење његовог дјела на екран и захтијевали прилагођавање цензури и филмској публици, конзервативнијој од бродвејске по репрезентацијама и темама.

У поглављу *Критички дискурс о Тенесију Вилијамсу* мр Трипковић-Самарцић даје резиме три опсежније студије о екранизацији Вилијамсовог дјела и описује циљеве и методе ових истраживања (студије Мориса Јаковара из 1977. године и студија Џина Д. Филипса из 1980. године, засноване на традиционалној теорији адаптације и фаворизовању принципа вјерности, и социолошко-институционалну студију Р. Б. Палмера и В. Р. Бреја из 2009. године, засновану на новијој теорији адаптације). Потом, у потпоглављу *Покушај новог сагледавања односа Вилијамсових драма и филма* кандидаткиња Трипковић истиче недостатке компаративног приступа ранијих студија и представља метод цјеловитијег сагледавања Вилијамсовог дјела на филму заснованог на новијој теорији, која адаптацију посматра као аутономни умјетнички артефакт а не као реплику књижевног оригинала. Она посебно истиче да је нови метод заснован на компаративном приступу који је обogaћен анализом филмских, интертекстуалних и контекстуалних чинилаца и на одбацивању вјерности као критеријума оцјене адаптације.

Истраживање друштвено-историјског контекста који је мр Весна Трипковић-Самарцић приказала у првој глави рада насловљеној *Америка педесетих и филмске адаптације* обухвата преглед културно-историјских прилика, стања америчке драме и позоришта, и стања холивудске индустрије и цензуре педесетих година. Увид у друштвено-историјски контекст пружио је увид у разлоге за адаптацију Вилијамсовог дјела за „велики екран“, у моделе трансформација, као и у интелектуалну климу и позицију умјетника педесетих година.

У другој глави дисертације, насловљеној *Књижевност и филм: преплитања* мр Весна Трипковић-Самарцић даје кратак осврт на сличности и разлике између књижевности и филма као формалних цјелина и система преношења порука.

Будући да је тема рада уско везана за однос драме и филма, посебно поглавље, *Драма и филм: могућности и ограничења филмске адаптације драме* посвећено је односу драме и филма, те могућностима и ограничењима филмске адаптације драме. Разлике између филмског и драмског медија којима су се током историје бавили различити теоретичари (Линдзи, Мунстерберг, Панофски, Арнхајм, Никол, Базен, Пудовкин, Кракауер, Ерскин, Велш, Маст и Кардул), како теоријски преглед мр Весне Трипковић-Самарцић показује, стављају акценат на писца, публику и умјетничко дјело.

Наредно поглавље, *Теорија адаптације: историјски преглед (до почетка 21. вијека)*, детаљније обрађује теоријске проблеме везане за адаптацију књижевног дјела за екран. Допринос теоретичара (Балаш, Кракауер, Ејзенштајн, Базен, Митри, Блустоун, Вагнер, Ендрју, Четмен, Макфарлан) који су се бавили овим проблемом даје се кроз историјски преглед. Закључак до којег мр Весна Трипковић-Самарцић долази, а који произилази из прегледа, истиче да је студијама адаптације до почетка 21. вијека доминирао став о супериорности књижевног оригинала који се своди на једно значење које филмска адаптација нужно мора реплицирати, као и став о вјерности „писму“ или „духу“ оригинала као критеријуму оцјене адаптације.

Мр Весна Трипковић-Самарцић заснива истраживање одабраног корпуса Тенеси Вилијамса на новијој теорији адаптације, због чега даје анализу новијих теорија у посебном поглављу *Теорија адаптације: новија струјања*. Новије тенденције у студијама адаптације свде се, како истиче кандидаткиња, на истраживања директних веза између текстова, изучавање бескрајних низова интертекстуалних веза, лоцирање адаптација у специфичан културни контекст, наглашавање процеса, начина и сврхе адаптација, разумијевање укрштања медија, одбацивање таксономијског приступа и на побијање правила о првенству књижевног дјела. Ово поглавље оцртава теоријска гледишта

најважнијих представника новијих тенденција, од којих мр Весна Трипковић-Самарцић издваја један број истраживача (Роберт Стем, Томас Лич, Линда Хачен, Дејвид Кранц, Сара Кардвел) као најрелевантнијих за представљено истраживање.

Треће поглавље тезе *Филмске верзије драма Тенесија Вилијамса* посвећено је анализи драмских остварења и њихових филмских верзија. Будући да су адаптације најбољих Вилијамсових дјела настале педесетих година, те да су ова филмска дјела и у умјетничком смислу оцијењена као најквалитетнија филмска остварења, мр Весна Трипковић-Самарцић с правом је одлучила да истражи филмске адаптације настале педесетих година: четири адаптације које представљају екранизације најистакнутијих Вилијамсових комада (*Стаклена менаџерија*, *Трамвај звани жеља* и *Мачка на усијаном лименом крову*) и једну која је важна као филмски допринос популаризовања Вилијамсове слике америчког Југа.

Након кратког прегледа досадашњих критичких оцјена филмских остварења, потом прегледа историје позоришне и филмске индустрије који је пружио увид у контекстуалне чиниоце који су условили одређени модел адаптације, мр Весна Трипковић-Самарцић представља конкретну упоредну анализу драмских и филмских сегмената Тенесија Вилијамса. Анализа кандидаткиње Трипковић-Самарцић истражује различите нивое драмског и филмског текста (радња, дијалог, ликови, теме, вријеме, простор), потом редитељске поступке којима је филмска адаптација уобличена кроз филмски медиј (анализа филмских техника као што су избор филмског плана, ракурса, кретања камере, мизансценског кретања, декора, свјетла, звука, костима, монтаже, глуме, начина представљања филмског времена, врста нарације...), као и разлоге за наведене измјене (особености филмског медија, жанровске конвенције, цензура, естетика и визија редитеља). Након анализе драмских и филмских сегмената мр Весна Трипковић-Самарцић даје закључак својих веома детаљних и минуциозних истраживања заснованим на новој теорији о адаптацији драме на филму као аутономном дјелу.

У Закључку рада мр Весна Трипковић-Самарцић резимира резултате истраживања.

Анализа четири филмске адаптације Вилијамсовог дјела (*Стаклена менаџерија*, *Трамвај звани жеља*, *Мачка на усијаном лименом крову*, *Змијска кожа*) мр Весне Трипковић-Самарцић показала је четири различита „филмска“ одговора на Вилијамсов текст у истом културно-историјском контексту (у ери паничног страха од субверзије, антиинтелектуализма и униформности, када се Холивуд борио да се извуче из чељусти најгоре кризе у својој историји, додатно притискан оптужбама за погубан утицај на грађанство од најоштрије цензуре у историји филма).

Идеја о адаптацији као „интертекстуалном дијалогизму“ и жанру као важном интертекстуалном аспекту адаптације довела је мр Весну Трипковић-Самарцић до исправног закључка да се филм *Стаклена менаџерија*, уобличен по конвенцијама „женског филма“, не може тумачити и оцјењивати само на основу књижевног предлошка. Проучавање конвенција, наратива и третирања рода које диктира „женски филм“ послужило је не само као полазна тачка анализе ликова, тема, догађаја, сценографије и стила филма, него и као критеријум оцјене адаптације као аутономног дјела. Анализа глумачког интертекста, изучавање редитељевог опуса и естетике, као и увид у посебне филмске технике прилагођене захтјевима овог жанра, довели су мр Весну Трипковић-Самарцић до закључка да је филм Ирвинга Ропера израстао у натуралистичку драму о превазилажењу комплекса инфериорности, што је нешто потпуно другачије од Вилијамсове експресионистичке драме са трагичном визијом.

Идеја о адаптацији као производу (вишеслојном дјелу које „походи“ оригинал) и процесу (условљеним контекстом креације и рецепције) као и став о филму као колаборативној умјетности у којој су сви учесници у процесу адаптације упућени на редитељево тумачење сценарија, довела је мр Весну Трипковић-Самарцић до сличног закључка када је у питању однос драме и филма: филм *Трамвај звани жеља* у режији Елије Казана, трансформисан не само под утицајем цензуре, него и под утицајем редитељеве визије и многобројних интертекстуалних елемената, израстао је у аутентично *филмско* дјело које није могуће свести на реплику оригинала.

Становиште новијих теоретичара да адаптација настала под притиском цензуре постаје „материјални доказ помјерања намјера“, као и истицање значаја анализе интертекстуалних и контекстуалних елемената за тумачење филма, довела је мр Весну Трипковић-Самарцић до закључка да је филм *Мачка на усијаном лименом крову* „породична мелодрама“ која афирмише доминантну идеологију, патријархални поредак и наметнуте друштвене категорије, али и отворени текст који је у сталном дијалогу са оригиналом од кога потиче и чије значење се не исцрпљује поређењем са књижевним оригиналом и анализом жанровских конвенција.

У свијетлу новије теорије о адаптацији као процесу којим се књижевни оригинал филтрира кроз редитељеву визију али и визију осталих филмских стваралаца филм *Змијска кожа* Сиднија Ламета постаје редитељево демистификовано читање Вилијамсовог мита о Орфеју у коме доминира мушки протагониста и „одзвањају“ теме типичне за редитељев опус, али и дјело, како с правом тврди мр Весна Трипковић-Самарцић, чији особени мрачни тон говори о ауторском печату директора фотографије.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Увод рада је структурисан тако да пружа адекватан оквир за разумијевање значаја Тенесија Вилијамса не само за америчку драму него и за филм: кандидаткиња мр Весна Трипковић-Самарцић истиче оригиналност Вилијамсовог дјела и његов допринос препороду америчког позоришта, „филмске“ квалитете Вилијамсових драма, особености Вилијамсовог стваралаштва које су дјело овог аутора учиниле примамљивим за филмску индустрију и Вилијамсов допринос америчком филму. Преглед досадашњег критичког дискурса о филмским адаптацијама Вилијамсовог дјела пружа увид у методологију ранијих студија. Кандидаткиња мр Весна Трипковић-Самарцић јасно истиче мане и предности ранијих приступа и образлаже тему, циљ и методологију истраживања: за разлику од редукционистичког компаративног приступа претходних студија који се заснива на критеријуму вјерности и ставу о инфериорном статусу адаптације, кандидаткиња се залаже за нови приступ заснован на новијој теорији адаптације: компаративну анализу драмских и филмских сегмената обогашену анализом филмских, интертекстуалних и контекстуалних чинилаца који пружа cjеловитији увид у филмску адаптацију као аутономно филмско дјело.

Прва глава служи као неопходан увод за разумијевање истражене теме: кандидаткиња даје детаљан приказ друштвено-историјског контекста Америке педесетих година који служи не само за разумијевање оквира у коме је Вилијамсово дјело настало, већ и оног у коме је ово дјело адаптирано за филм, укључујући разлоге који су довели до огромног интересовања за филмску адаптацију Вилијамсовог дјела, као и моделе трансформације Вилијамсовог драмског дјела приликом преношења на филм.

Друга глава обрађује важна теоријска питања која служе као упориште за анализу конкретних драмских и филмских дјела у наредној глави: кандидаткиња мр Весна Трипковић-Самарцић полази од општих теоријских питања везаних за однос књижевности и филма, њиховог преплитања и мимоилажења, да би се потом фокусирала на питања односа драме и филма и на проблеме везане за филмске адаптације драма. Кандидаткиња Трипковић-Самарцић потом даје историјски преглед теорије адаптације, посебну пажњу посвећујући новијим теоретичарима чије теорије примјењује у раду.

Надовезујући се на претходно поглавље, мр Весна Трипковић-Самарцић у трећој глави анализира четири филмске адаптације Вилијамсовог дјела (*Стаклена менаџерија*, *Трамвај звани жеља*, *Мачка на усвијаном лименом крову* и *Змијска кожа*) из угла новије теорије адаптације. Појединачне анализе драмских дјела и њихових филмских верзија слиједе исти, јасно конципиран образац који води до логичког закључка утемељеног у идеји о филмској адаптацији као аутономном умјетничком артефакту чије значење се не своди на реплику оригиналног књижевног предлошка: након прегледа досадашњих критичких оцјена филмских остварења и прегледа историје позоришне и филмске индустрије, мр Весна Трипковић-Самарцић представља конкретну упоредну анализу драмских и филмских сегмената Тенесија Вилијамса. У свијетлу новије теорије која адаптацију посматра као вишеслојно дјело, креативно-интерпретативни чин и палимсестичку интертекстуалност, мр Весна Трипковић-Самарцић, у складу са методологијом дефинисаном у Уводу рада, даје упоредну анализу драмских и филмских сегмената коју обогашује анализом филмских техника, интертекстуалних и контекстуалних фактора. Након анализе, кандидаткиња сумира резултате анализе налазећи упориште у новијим теоријама адаптације. Имајући у виду чињеницу да се анализа не заснива само на упоредној анализи књижевног и филмског текста, већ и на истраживању филмских техника, интертекстуалних и контекстуалних елемената, као и чињеницу да су филмске адаптације Вилијамсовог дјела сагледана као независна умјетничка остварења, анализа јасно показује оригиналан допринос кандидаткиње мр Весне Трипковић-Самарцић cjеловитијем сагледавању Вилијамсовог драмског дјела адаптираног за филм.

VI Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за објављивање на основу резултата истраживања у оквиру рада на докторској дисертацији. Навести називе радова, где и када су објављени. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

1. „Вишезначност слободе у дјелу Тенесија Вилијамса“, у: *Наука и слобода: зборник радова са научног скупа* (Пале, 6-8 јуни 2014.), књига 9, том 1/2, уредник Милош Ковачевић, Филозофски факултет, Источно Сарајево, 841-851.

2. "Contradictions of Society in Tennessee Williams's Plays" – прихваћено за штампу: BAS Journal, ed. Hortensia Pârlog, 2015. (потврда у прилогу).

VII ZAKЉUČCI OДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Мр Весна Трипковић-Самарцић је у подробној анализи одабраног корпуса Тенесија Вилијамса (филмске адаптације настале педесетих година засноване на четири драме Тенесија Вилијамса) из угла новије теорије адаптације представила резултате својих истраживања приказаних у приложеној дисертацији и формулисаних у закључном дијелу рада. Истицање оригиналности драмског дјела Тенесија Вилијамса, његовог значаја за препород америчке драме и позоришта, увид у Вилијамсов рад на филму, а посебно скретање пажње на „филмске“ особености Вилијамсовог драмског дјела и на оне особености стваралаштва овог писца које су га, као једног од најзначајнијих представника „јужњачке ренесансе“, учинили и привлачнијим за холивудску индустрију од свих других драмских писаца у периоду послје Другог свјетског рата, још више су нагласили релевантност и оправданост истражене теме и указали на допринос Вилијамсовог дјела не само америчкој драми него и филму.

Приказ друштвено-историјског контекста педесетих година (културно-историјске прилике, стање америчке драме и позоришта, услови у филмској индустрији и утицај цензуре) служио је као неопходан оквир за разумијевање разлога за филмску адаптацију Вилијамсовог дјела, као и за увид у моделе трансформације Вилијамсовог драмског дјела приликом преношења на филм. Одабрана методологија: компаративна анализа драмских и филмских сегмената обогаћена анализом филмских, интертекстуалних и контекстуалних чинилаца - је потпуно оправдана будући да омогућава цјеловитији увид у филмску адаптацију као аутономно филмско дјело које се не може свести на књижевни предложак, нарочито ако се имају у виду недостаци досадашњег приступа овој теми (компаративна анализа драма и филмских верзија која се заснива на критеријуму вјерности и инфериорном статусу адаптације).

Увид у однос драме и филма и преглед теорије адаптације у раду био је од огромне важности не само за разумијевање књижевног и филмског медија и њиховог међусобног преплитања, већ и за теоријске проблеме везане за адаптацију драмског дјела за филм и за адекватно сагледавање преображаја Вилијамсовог текста за екран.

Минуциозна анализа филмских адаптација Вилијамсових дјела из угла новије теорије адаптације (разумијевање адаптације као палимсестног вишеслојног дјела, креативно-интерпретативног чина и палимсестичке интертекстуалности) омогућила је мр Трипковић-Самарцић да, поред анализе драмских и филмских сегмената, истраживање усмјери и на анализу филмских техника, интертекстуалних и контекстуалних фактора, и на тај начин дође до тумачења филмске адаптације као аутономног дјела чије значење се не своди на реплику оригинала. Идеја теоретичара Роберта Стема да је адаптација „интертекстуални дијалогизам“ и да је жанр важан интертекстуални аспект адаптације, као и став теоретичарке Саре Кардвел о неопходности анализе жанровских конвенција, као и анализе наратива и третирања рода које диктира један жанр, допринијели су да кандидаткиња мр Трипковић-Самарцић филмску адаптацију *Стаклена менаџерија* у режији Ирвинга Ропера сагледа, тумачи и оцјењује првенствено као филм обликован по конвенцијама „женског филма“. Анализа филмских техника, глумачког интертекста и редитељевог опуса додатно су допринијели да се Реперов филм сагледа као натуралистичка мелодрама другачијег значења од Вилијамсове ексресивистичке драме. Ослањање на став Линде Хачен да је адаптација и производ и процес условљен контекстом креације и рецепције, као и гледиште ове теоретичарке да је филм особена колаборативна умјетност у којој су сви „адапатори“ који су укључени у процес екранизације упућени на редитељево тумачење сценарија, довела је мр Трипковић-Самарцић до закључка да је Вилијамсов текст *Трамвај звани жеља*, преобликован, под утицајем цензуре, редитељеве визије и многобројних интертекстуалних елемената у истоимени филм у режији Елије Казана, постао аутентични креативно-интерпретативни чин и палимсестична интертекстуалност чије тумачење се не исцрпљује књижевним оригиналом. Примјена става теоретичарке Кардвел да, под утицајем цензуре, филм постаје „материјални доказ помјерања намјера“ као и усвајање мишљења теоретичара Дејвида Кранца да је за цјелокупно сагледавање филма, поред књижевног оригинала неопходно сагледати и релевантне интертекстуалне и контекстуалне чиниоце који обликују филм, омогућили су мр Трипковић-Самарцић да филм *Мачка на усвијаном лименом крову* у режији Ричарда Брукса сагледа као породичну мелодраму која афирмише доминантну идеологију, али и (због одјека других филмова у овој адаптацији као и елемената који су свједочанство редитељског интерпретативног чина), као отворени текст који је у сталном дијалогу са оригиналом. Анализа филма *Змијска кожа* (адаптација драме *Силазак Орфеја*) из угла новије теорије по којој је адаптација процес којим се

књижевно дјело филтрира кроз визију редитеља али и визију и сензибилитет осталих филмских стваралаца, подстакао је кандидаткињу мр Трипковић-Самарцић да установи да је ова адаптација поједностављено, демистификовано читање Вилијамсовог мита о Орфеју, али и дјело препознатљиво по ауторском печату директора фотографије и особено по глумачком интертексту.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА НАПОМЕНА: Навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Предмет проучавања докторске дисертације мр Весне Трипковић-Самарцић „Америчка драма на филму: Тенеси Вилијамс“ јесте да примјеном најновијих терија адаптације испита однос америчке драме на одабраном корпусу драма Тенесија Вилијамса. Мр Весна Трипковић-Самарцић је остварила постављени циљ и дошла до крајње релевантних и дубоких увида у драме Тенесија Вилијамса и њихове филмске адаптације. Посебне врлине ове тезе које треба истаћи, између осталог, односе се на број библиографских јединица, као и на анализирани корпус. У питању је веома обимно истраживање са веома оригиналним приступом у истраживању односа америчке драме и филме, поготово филмских адаптација драма Тенесија Вилијамса. Вјерујемо да ће овакав приступ испитивањима драме и филма послужити као могући модел многим будућим истраживачима.

Велики број свјезих и релевантних закључака овог интердисциплинарног истраживања, спроведеног са истинском посвећеношћу, али и чврстом научном утемељеношћу, мр Весна Трипковић-Самарцић дала је методолошки прецизно што јој је омогућило да лијепим стилем напише прегледан и добро структуриран рад при чему је показала одлично познавање како културноисторијског контекста у коме је настало дјело Тенеси Вилијамса тако и његове драме и њихове филмске адаптације. Докторском тезом „Америчка драма на филму: Тенеси Вилијамс“ мр Весна Трипковић-Самарцић потврдила је и раније (у свом магистарском раду) показану способност за анализу књижевноумјетничког текста, његово сагледавање у теоријском и историјском контексту из кога потиче, као и способност доношења самосталног критичког суда, што јој је омогућило да дође до низа релевантних, научно утемељених и самосталних закључака. Има нешто што морамо на крају посебно истаћи: Мр Весна Трипковић-Самарцић усудила се да крене оним путевима истраживања поезике Тенеси Вилијамса којима се многи истраживачи, нарочито у српској англистици, још нису усудили да крену.

X ПРЕДЛОГ:

На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета у Београду да прихвати докторску тезу под насловом „Америчка драма на филму: Тенеси Вилијамс“, а кандидаткињи мр Весни Трипковић-Самарцић одобри приступ усменој одбрани рад

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

1. Проф. др Радојка Вукчевић, редовни професор,
2. Проф. др Зоран Пауновић, редовни професор

3. Проф. др Весна Лопичић, редовни професор